

Ὁ φαρδύς δρόμος ὁδηγεῖ στήν κόλαση (Γέρων Ἐφραίμ Φιλοθείτης Προηγούμενος Ἱ. Μ. Φιλοθέου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθείτης-Αριζονίτης / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι βαριές, εἶναι πολύ ἐλαφριές, ἀνακουφίζουν, δροσιζοῦν καί δημιουργοῦν καί φτιάχνουν μακαριότητα στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό ὁ Χριστός μας δέν ζήτησε πολλά πράγματα. Καί στή Δευτέρα Παρουσία δέν θά πεῖ «γιατί δέν ἀσκητεύσατε...». Ὁχι. Θά πεῖ «γιατί δέν ἐλεήσατε, γιατί δέν θρέψατε, γιατί δέν ντύσατε, γιατί δέν ἀνακουφίσατε τό φυλακισμένο». Τί εἶναι αὐτά; Ἔργα ἀγάπης. Γι' αὐτό εἶπε ὁ Χριστός «Ποιός εἶναι αὐτός πού μέ ἀγαπάει; Αὐτός πού τηρεῖ τίς ἐντολές μου. Ἐκεῖνος πού δέ μέ ἀγαπάει δέν τηρεῖ τίς ἐντολές μου». Μέ τόν ἔλεγχο πού ἔκανε στούς ἕξ ἀριστερῶν, ἤθελε νά τούς πεῖ, ὅτι «ἐσεῖς δέν εἴχατε ἀγάπη καί ἐφόσον δέν εἴχατε ἀγάπη, δέν μπορεῖτε νά μπεῖτε στό νυμφώνα τῆς ἀγάπης». Ὁ νυμφώνας τῆς ἀγάπης κερδίζεται μόνο μέ τήν ἀγάπη καί τή θυσία. Γι' αὐτό θά πρέπει, μέ τήν ἀγάπη καί τήν ταπείνωση, νά περάσουμε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Στενή και τεθλιμμένη ή όδός ή άπάγουσα εις τήν ζωήν. Ό φαρδύς δρόμος όδηγεϊ τούς ανθρώπους στήν κόλαση. Ποιός ειΐναι ό φαρδύς δρόμος; Ή ξένοιαστη κοσμική ζωή, και όταν περνοϋν οι μέρες μας άδειες...

Δέν πρέπει νά μᾶς πλανᾷ ό διάβολος • και νά προσπαθήσουμε, κατά τό Εύαγγέλιο τοϋ Χριστοϋ μας, νά καθαρίσουμε τό ἔσωθεν τοϋ ποτηρίου πού ειΐναι ή ψυχή μας, ή καρδιά μας, ό νοϋς μας. Άν τό μέσα τοϋ ποτηρίου, λέει, τό κάνεις, ἄνθρωπε, καθαρό και τό ἔξωθεν θά ειΐναι καθαρό. Ύποκριτά, μήν κάνεις τό ἔξω, και τό μέσα τό αφήνεις άκάθαρο. Στά μάτια τοϋ Θεοϋ ειΐναι όλα φανερά. Τούς ανθρώπους θά τούς ξεγελάσουμε, θά δείξουμε ἄλλο πρόσωπο, αλλά τά μέσα μας ειΐναι γνωστά στό Θεό. Νά φροντίσουμε μέσα μας νά τακτοποιηθοϋμε, ν' αλλάξουμε. Τό χρόνο πού μᾶς ἔδωσε ό Θεός νά τόν γεμίσουμε μέ καλά ἔργα, μέ καλές σκέψεις, μέ άγνά αισθήματα.

Νά μήν καθόμαστε και άσχολούμαστε μέ άργολογίες, νά μήν άσχολούμαστε μέ συζητήσεις άκαιρες και βλαβερές. Ν' άπαλλάξουμε τή γλώσσα μας άπό τό νά κρίνουμε τούς ανθρώπους, τόν άδελφό μας, τόν πλησίον μας. Όχι, όχι μήν τό κάνουμε αυτό. Νά κρίνουμε τόν έαυτό μας, νά καταδικάσουμε τόν έαυτό μας. Άν τόν καταδικάσουμε, θά τόν άπαλλάξουμε τής καταδίκης του Θεοϋ. Άν καταδικάσουμε, θά καταδικαστοϋμε κι αν κρίνουμε, θά κριθοϋμε, και μέ όποια μεζούρα μετρήσουμε θά μᾶς μετρήσει ό Θεός.

Ή κάθε στιγμή πού περνάει δέν ξαναγυρνάει. Ό διάβολος μᾶς κερδίζει χρόνο, μᾶς άπασχολεί μέ πράγματα γήινα και πρόσκαιρα προκειμένου νά μᾶς κερδίσει τό

χρόνο νά μήν τόν ἔχουμε, ὥστε νά μήν προσφέρουμε περισσότερα στό Θεό καί στήν ψυχή μας. Ἄς προσέξουμε ὅσο μπορούμε νά εἴμαστε ἐν ἐγρηγόρει, νά γρηγοροῦμε στό μυαλό, στήν καρδιά, νά μήν ἀφήνουμε σκέψεις, νά μήν ἀφήνουμε τήν καρδιά μας νά μολύνεται. [...] Πόσες φορές ἂν θά ἐλέγξουμε τή συνείδησή μας, θά δοῦμε ὅτι δέν προσέχουμε. Ἐπομένως δημιουργοῦμε σκάνδαλο. Αὐτές τίς ἀμαρτίες δέν τίς γνωρίζουμε. Νά τίς ἐξαγορευθοῦμε καί νά σβήσουν.

Γι' αὐτό θά τά προσέχουμε ὅλα αὐτά τά πράγματα, γιά νά εἴμαστε ἔτοιμοι. Ὁ θάνατος εἶναι φοβερός, δέν εἶναι παιχνίδι. Ἐάν κανείς ἀπό μᾶς ἔχει γνωρίσει λίγο περί θανάτου, ἂν κινδύνεψε ἀπό ἀσθένεια, εἶδε πόσο φοβερό εἶναι. Βλέπετε πῶς δακρύζει ὁ ἄνθρωπος ἢ καί κλαίει καί τρέχουν τά μάτια του κατά τήν ὥρα τήν ἐπιθανάτια; Γιατί κλαίει; Γιατί βλέπει ὅτι ἔρχονται οἱ ἐνάντιες δυνάμεις, ἔρχονται τά δαιμόνια ν' ἀρπάξουν τήν ψυχή. Κι ἡ ψυχή τρέμει σάν τό φθινοπωρινό φύλλο στόν ἐλάχιστο ἄνεμο.

Λέει τό τροπάριο τῆς νεκρώσιμης ἀκολουθίας: «οἷον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχή χωριζομένη τοῦ σώματος, πόσα δάκρυα τότε; Πρός τούς ἀγγέλους τά ὄμματα τρέπουσα ἄπρακτα καθικετεύει, πρὸς τούς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα οὐκ ἔχει τόν βοηθοῦντα». Λέει, στρέφει τά μάτια στούς ἀγγέλους δέν παίρνει τίποτα. Γιατί οἱ ἄγγελοι λένε «κατά τά ἔργα σου ἀλληλουία». Θά σέ βοηθήσουμε, ἀλλά ἔπρεπε νά βοηθήσεις κι ἐσύ μέ τά ἔργα σου. Σηκώνει τά χέρια πρὸς τούς ἀνθρώπους, βοηθήστε με. Κι ἐκεῖνοι λένε: τί νά σέ βοηθήσουμε, τόν ἑαυτό μας δέν μπορούμε νά βοηθήσουμε, ἐσένα θά βοηθήσουμε; Καί τότε βάζει μυαλό ὁ κάθε ἄνθρωπος. Τί μπορεῖ ὅμως νά κάνει ἐκείνη τήν ὥρα, ἀφοῦ ξεψυχάει;

Αὐτή τή μελέτη, αὐτή τήν ἀλήθεια, αὐτή τήν πραγματικότητα τήν ὁποία βλέπουμε νά τήν ζεῖ κάθε δικός μας ἄνθρωπος πού φεύγει ἀπό τή ζωή, γιατί δέ μᾶς γίνεται μάθημα νά τακτοποιήσουμε τόν ἑαυτό μας τώρα, ὥστε ὅταν ἔρθει αὐτή ἡ περίπτωση, ἡ ὥρα, νά εἴμαστε ἔτοιμοι; Ναί μέν θά πικραθοῦμε, ὁ θάνατος εἶναι ἀπό φύσεως σκληρός καί πικρός, ἀλλά ὅταν ἡ συνείδηση δέν μᾶς καταμαρτυρεῖ, βάλαμο ἔρχεται στήν ψυχή. Ἡ ψυχή ἐλπίζει, τῆς γίνεται μία αἴσθηση ὅτι κάτι θά γίνει. Γι' αὐτό λοιπόν, πρὶν ἔρθει αὐτή ἡ φοβερή ὥρα, πρὶν ἔρθει αὐτή ἡ πρώτη κρίση τῆς ψυχῆς ἀπό τή μεγάλη κρίση τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ἄς ἐτοιμαστοῦμε, ἄς προσέξουμε, ἄς βιαστοῦμε τώρα, ὄχι αὔριο καί μεθαύριο. Ἀπό σήμερα, ἀπ' αὐτή τή στιγμή, μέσα στήν ψυχή μας μετάνοια κι ἐπιστροφή στό Θεό. Κι ὅταν ὁ Θεός δεῖ αὐτή τήν καλή διάθεση ἀπό μέρους μας, θά μᾶς βοηθήσει. Καί αὐτή τή μικρή διάθεση θά τήν κάνει μεγάλη, ὥστε νά ἐπιτελεστεῖ αὐτή ἡ μεγάλη σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Πηγή: agiazoni.gr